

L'Església, mestra de pregària

Dij, 15/04/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 14 d'abril 2021

Catequesi sobre la pregària:

Estimats germans i germanes, bon dia!

L'Església és una gran escola de pregària. Molts de nosaltres hem après a recitar les primeres oracions estant sobre els genolls dels pares o dels avis. Potser que encara guardem el record de la mare i el pare que ens ensenyaven a recitar les oracions abans d'anar a dormir. Aquells moments de recolliment són sovint aquells en què els pares escolten alguna confidència íntima dels fills i els poden donar el seu consell inspirat en l'Evangelí. Després, a mesura que van creixent, hi ha altres trobades, amb altres testimonis i mestres de pregària (cf. [Catecisme de l'Església Catòlica](#), 2686-2687). És bo recordar-los.

La vida d'una parròquia i de cada comunitat cristiana està marcada pels temps de la litúrgia i de la pregària comunitària. Aquell do que vam rebre amb senzillesa a la infantesa, ens adonem que és un gran patrimoni, un patrimoni riquíssim, i que l'experiència de la pregària mereix ser aprofundida cada vegada més (cf. [ibid.](#), 2688). L'hàbit de la fe no està fet a mida, es desenvolupa en nosaltres; no és rígid, creix, fins i tot en moments de crisi i resurrecció; de fet, no es pot créixer sense moments de crisi, perquè la crisi et fa créixer: entrar en crisi és un camí necessari per créixer. I l'alè de la fe és l'oració: creixem en la fe en la mesura que aprenem a resar. Després de certs moments de la vida, ens adonem que sense fe no ho hauríem pogut fer i que la pregària ha estat la nostra força. No només l'oració personal, sinó també la dels germans i de les germanes, i de la comunitat que ens ha acompanyat i donat suport, de les persones que ens coneixen, de les persones que demanem que preguin per nosaltres.

També per aquesta raó floreixen contínuament en l'Església comunitats i grups dedicats a la pregària. Alguns cristians fins i tot senten la crida a fer de la pregària l'acció principal dels seus dies. A l'Església hi ha monestirs, hi ha convents, ermites, on viuen persones consagrades a Déu i que sovint es converteixen en centres d'irradiació espiritual. Són comunitats de pregària que irradien espiritualitat. Són petits oasis on es comparteix una pregària intensa i es construeix dia a dia la comunió fraternal. Són cèl·lules vitals, no només per al teixit eclesial sinó per a la mateixa societat. Pensem, per exemple, en el paper que va tenir el monacat en el naixement i el creixement de la civilització europea, i també en altres cultures. Preguar i treballar en comunitat fa que el mon vagi endavant. És un motor.

Tot en l'Església neix de la pregària, i tot creix gràcies a la pregària. Quan l'Enemic, el Maligne, vol lluitar contra l'Església, ho fa abans de tot intentant assecar les seves fonts, evitant que es resi. Per exemple, ho veiem en alguns grups que es posen d'acord per promoure reformes eclesials, canvis en la vida de l'Església... Hi ha totes les organitzacions, hi ha els mitjans de comunicació que informen a tothom... Però la pregària no es veu, no es prega. "Hem de canviar això, hem de prendre aquesta decisió que és una mica forta...". La proposta és interessant, és interessant, només per a la discussió, només amb els mitjans de comunicació, però on és la pregària? La pregària és la que obre la porta a l'Esperit Sant, que és el que ens inspira per avançar. Els canvis en l'Església sense pregària no són canvis d'Església, són canvis de grup. I quan l'Enemic - com he dit - vol combatre l'Església, ho fa en primer lloc mirant d'assecar les seves fonts, evitant que es resi, i [induïnt-la a] fer aquestes altres propostes. Si cessa la pregària, durant un temps sembla que tot pot anar endavant com sempre - per inèrcia -, però al cap de poc temps l'Església s'adona que s'ha convertit en un embolcall buit, que ha perdut l'eix de suport, que ja no té la font de calor i de l'amor.

Les dones i els homes sants no tenen una vida més fàcil que els altres, al contrari, també tenen els seus problemes a afrontar i, a més, sovint són objecte d'oposició. Però la seva força és l'oració, que sempre treuen del "pou" inexhaurible de l'Església mare. Amb la pregària alimenten la flama de la seva fe, com es feia amb l'oli de les làmpades. I així continuen caminant amb fe i esperança. Els sants, que sovint als ulls del món compten poc, són en realitat els que el sostenen, no amb les armes del diner i del poder, dels mitjans de comunicació, etc., sinó amb les armes de l'oració.

A l'Evangeli de Lluc, Jesús fa una pregunta dramàtica que sempre ens fa reflexionar: «El Fill de l'home, quan vingui, trobarà la fe a la terra?» (Lc 18,8), o trobarà només organitzacions, com un grup d'"empresaris de la fe", tots ben organitzats, que fan obres de caritat, tantes coses..., o trobarà fe? «El Fill de l'home, quan vindrà, trobarà fe a la terra?». Aquesta pregunta es troba al final d'una paràbola que mostra la necessitat de pregar amb perseverança, sense cansar-se (cf. vv. 1-8). Per tant, podem concloure que la làmpada de la fe estarà encesa mentre hi hagi l'oli de la pregària. La làmpada de la veritable fe de l'Església estarà sempre encesa sobre la terra mentre hi hagi l'oli de la pregària. És el que fa anar endavant la fe i fa anar endavant la nostra pobra vida, dèbil, pecadora, però la pregària la fa anar endavant amb seguretat. És una pregunta que nosaltres cristians ens hem de fer: prego? Preguem? Com prego? Com els lloros o prego amb el cor? Com prego? Prego convençut que soc a l'Església i prego amb l'Església, o prego una mica segons les meves idees i faig que les meves idees es converteixin en oració? Aquesta és una pregària pagana, no cristiana.

Repeteix: podem concloure que la làmpada de la fe estarà sempre encesa sobre la terra mentre hi hagi l'oli de la pregària.

I aquesta és una tasca essencial de l'Església: pregar i ensenyar a pregar. Transmetre de generació en generació la làmpada de la fe amb l'oli de la pregària. La làmpada de la fe que il·lumina, que organitza les coses tal com són, però que només pot anar endavant amb l'oli de la pregària. En cas contrari s'apaga. Sense la llum d'aquesta làmpada, no podríem veure el camí per evangelitzar, de fet, no podríem veure el camí per creure bé; no podríem veure la cara dels germans als que ens hem d'acostar i servir; no podríem il·luminar l'habitació on ens podem trobar en comunitat... Sense la fe, tot s'ensorra; i sense la pregària, la fe s'apaga. Fe i pregària, junts. No hi ha cap altra manera. Per això l'Església, que és casa i escola de comunió, és casa i escola de fe i de pregària.

Traducció: Josep M. Torrents